

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník XI

číslo 7 – srpen 2006

www.biskupstvi-ltm.cz

6. diecézní pěší pouť mládeže

za nová kněžská a duchovní povolání, Mělník – Česká Kamenice

Je úterý 4. července, něco kolem 18. hodiny. Z vlaku na nádraží v Mělníku vystupuje nadšená skupina mládeže, která se rozhodla vydat se na společné putování – na cestu plnou obětí, potu, puchýřů, modliteb, na cestu plnou radosti, ohromných zážitků, výborně fungujícího společenství, na cestu s Kristem a Pannou Marií.

Naši pouť zahajujeme mší svatou v mělnickém chrámu sv. Petra a Pavla. Bohoslužbu celebrouje P. Jan Jucha a přijel se na nás podívat i P. Jordán z České Kamenice, který potvrzuje, že nás za čtyři dny bude očekávat s otevřenou náručí.

Večer se všichni vzájemně seznamujeme, což nám nečiní žádné problémy a brzy zná každý nazpaměť i všech svých deset přezdívek. Následně ukazuje svou připravenost k vedení duchovního programu poutě náš bohoslovec Jiříš, který ze svého batohu vytahuje spoustu výtisků kompletáře a ranních chval a díky němu můžeme každý den zakončovat i zahajovat modlitbou církve. K přespání využíváme pohostinnosti mělnické fary a někteří z poutníků využívají možnost svátosti smíření, abychom ráno vyrazili bez zbytečné zátěže hříchů.



Pod' na pót! Má to smysl

První kroky

Jak jinak lépe vkročit do nového dne, než slavit mši svatou? Již v 7 ráno si vyprošujeme přímluvu na cestu od dvou velkých poutníků, svatých Cyrila a Metoděje. Při bohoslužbě se k nám docela nečekaně připojuje P. Jan Richter, což všichni radostně vítáme, protože alespoň půl dne s námi může putovat kněz.

Jiříš má první slůvko na den a my se dozvídáme, že po celou dobu pouti budeme rozjímat nad tajemstvím svátosti křtu. Pak sepisujeme na lístečky svoje osobní úmysly a vkládáme je do obálky, která bude přinesena mezi obětními dary při závěrečné mši svaté v Kamenici. Přítomnost kněze se ukazuje jako klíčová při další zastávce u pramene, kde všichni obnovujeme křestní vyznání. Svěcenou vodou ze studánky jsme pak pokropeni nejen my, ale i kolemjdoucí tu-

risté. Evangelizace jako hrom. Zanedlouho usedáme do trávy a každý se snaží prosadit do jídelního menu něco ze svých zásob, aby se mu odlehčil batoh. Ve 3 hodiny se začínáme modlit korunku k Božímu milosrdenství. V jejím závěru nám P. Honza uděluje požehnání a loučí se s námi. My pokračujeme dále v silentiu, při němž můžeme rozjímat nad úmysly poutě, ať už této pěší nebo naší poutě životní. Zhruba po hodině chůze v tichosti zjišťujeme, že jeden z poutníků ve své hluboké usebranosti sešel ze správné cesty a nachází se někde v okruhu deseti kilometrů od nás.

K večeru přicházíme do Dubé, kde se usazujeme na farní zahradě do doby, než se našemu vedoucímu výpravy Kunz-Kousáčovi daří nalézt klíče od fary. Za poskytnutí zázemí děkujeme rodině Imrichově. Vidina chladivé vody žene mužskou část poutníků na místní koupaliště, dívčí část se spokojí s koupelnou. Čeká nás ještě večere, kompletář a většina z nás si chystá ležení pod hvězdnou oblohou na místní zahradě.

Ve čtvrtek hned po ránu nás budí ostré sluníčko. Kousáč nám pro tento den nordinoval víceméně odpočinkovou etapu,

Dokončení na straně 5

Český biskup v cizí zemi

Semilský rodák Josef František Novák, arcibiskup zadarský (1823–1843)



Katedrála v Zadaru
s panoramatem Paklenici

Když se v Čechách bavíme o národnostních sporech, tak většinou v souvislosti s Němci. Za Rakouska byla říše multinárodní, a to přinášelo mnohem více problémů – i mezi jinými národy. Příkladem je nepochopení českého biskupa chorvatskými církevními kněží. Je to biskupský osud semilského rodáka J. F. Nováka.

Josef František Novák se narodil 6. září 1767 v Semilech, v rodině tamního kantora. Během jeho studií na gymnáziu v Českých Budějovicích se ho ujal strýc, pozdější farář v Chotovinách u Tábora. Ten ho vyučoval i hudbě. Po gymnáziu začal Novák roku 1786 studovat filozofii. Získal zvláštní významání a byl přijat do vídeňského semináře, aby se připravil na polní duchovní službu.

Roku 1793 ho v Českých Budějovicích vysvětil biskup Schaffgotsch a primici u slavil u svého strýce. Nastoupil jako kaplan v Kovářově u Orlíku a brzy se stal zámeckým kaplanem na Hluboké. Když propukly napoleonské války, byl povolán ke granátnickému pluku, v němž sloužil 10 let a účastnil se řady bitev, např. dobytí Mohuče roku 1795 nebo bojů, které vedl arcikníže Karel Habsburský, nebo při obléhání Mantovy. Své duchovní povinnosti vykonával horlivě, ošetřoval raněné, až nakonec sám onemocněl. Po více než půl roce opět nastoupil do armády a účastnil se bojů na jihozápadě. Záhy vzbudil pozornost vedoucích osobností. Roku 1804 byl z vojska propuštěn.

Pak ve funkci profesora vyučoval dogmatiku a hermeneutiku na právě založeném semináři v Českých Budějovicích. Roku 1807 se stal biskupským radou a roku 1817 kanovníkem v Českých Budějovicích. Pro zásluhy ho roku

1821 jmenoval císař František I. arcibiskupem v Zadaru v Dalmácii a 27. září 1822 ho papež potvrdil. Odebral se pak 23. dubna 1823 přes Rijeku do Zadaru, kam dojel 10. května.

I když svůj úřad vykonával velmi poctivě, měl od počátku obtížnou pozici, protože nebyl Chorvat. Stála proti němu kapitula i guvernér. Přesto se mu podařilo za 16 let zvelebit církevní a školské poměry v celé arcidiecézi. Ale trvalé nepřátelství nakonec mělo neblahý vliv na jeho ducha. Stal se natolik trudnomyslným, že nemohl již arcidiecézi spravovat. Roku 1837 dostoupil jeho špatný zdravotní stav vrcholu; nemohl už ani psát ani číst. Jakmile se to dozvěděl jeho bratr Antonín, důchodní v Semilech, ihned za ním odjel. Po cestě se staval ve Vídni, kde dostal od státního rady Jüstela příkaz, aby přiměl svého bratra k návratu do Čech.

Arcibiskup zprvu odmítal Zadar a arcidiecézi opustit, ale pak přece jen svolil. Za své nové působíště si vybral Jindřichův Hradec, kam přijel 8. října 1830 ve stáří 62 let. Tam se záhy podstatně zotavil ve společnosti svého přítele probošta Jühna. Až po 12 letech, 9. října 1842, rezignoval na arcibiskupství zadarské. Následně byl jmenován titulárním arcibiskupem larisským. 13. května 1844 zemřel ve stáří 77 let.

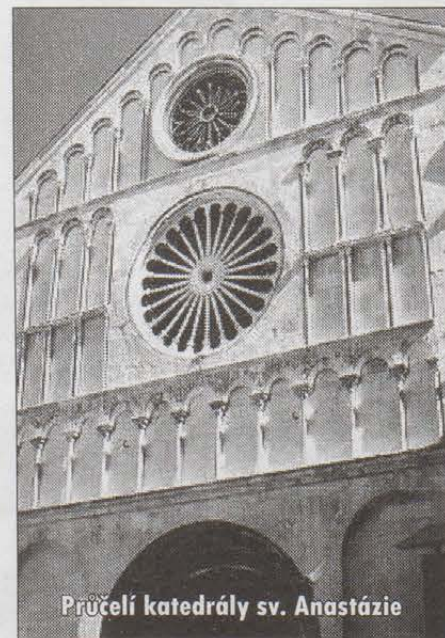
Životopis podle Dr. J. Macka (Biskupství litoměřické)

Katedrála v Zadaru

Jednou z nejkrásnějších církevních staveb na chorvatském pobřeží je zadarská románská katedrála sv. Anastázie (Stošije). Anastázie pocházela ze zdejšího kraje, římského Sirmia, hlavního města římské provincie Pannonia. Dnes na tomto místě stojí Sremska Mitrovica. Biskupem tohoto kraje i spolu s Moravou se stal v 9. století svatý Metoděj. Anastázie byla žákyní a věrnou následovnicí světce, který je patronem Zadaru, sv. Chrysogona (v Chorvatsku mu říkají sv. Krševan). Chrysogonus byl římský šlechtic, který v době velkého pronásledování křesťanů za Diokleciána povzbuzoval uvězněné a malověrné křesťany, až byl sám zajat, souzen a sťat v Akvileji. Anastázie pokračovala po jeho smrti v jeho díle, až ji stihl stejný osud jako jejího učitele.

Anastázie byla nejprve pohřbena v Sirmiu, v 5. století byly její ostatky přeneseny do Konstantinopolu. Odtud se dostaly do Zadaru – díky zadarskému biskupovi sv. Donátovi. Podařilo se mu najít ostatky světce a díky velkému úsilí a diplomatické obratnosti získal nejen císařův souhlas odvézt si Anastáziiny ostatky domů, ale překonal i snahy a úklady benátských členů poselstva, kteří o ně rovněž usilovali, ovšem za účelem zjištěním, neboť je chtěli v Evropě výhodně prodat sběratelům.

A tak cenná relikvie ve středověku připutovala do Zadaru, kde pro ni byl vybudován skvostný stánek – biskupská katedrála.



Průčelí katedrály sv. Anastázie

Slavíme narozeniny

Dne 8. září slavíme svátek Narození Panny Marie. Slavíme její narozeniny. I když není v Bibli o jejím narození ani čárka, přesto svátek slavíme. To proto, že osoba Panny Marie je významná. Nejen v dějinném rámci Bible. Stále.

Když se díváme v televizi na pořady kalendária, tak se dozvíme, že je to právě 100 let nebo 250 let, co se narodil ten vědec či umělec.

Kdybychom to chtěli takto připomínat, slavili bychom přibližně 2021 let od narození Panny Marie.

Ale církev nevzpomíná přesná léta, dokonce ani neví, jestli to bylo skutečně 8. září. Spíše ne (8. září je výroční den vysvěcení kostela postaveného na místě údajného narození Panny Marie).

Není tak důležité, který den se Panna Maria narodila. Důležité pro církev je, ŽE se Panna Maria narodila.

Církev spatřuje v narození Panny Marie začátek splnění tzv. Protoevangelia, tzn. prvotní radostné zvěsti, dané samotným Bohem, hned v první knize Bible – v knize Geneze. Je to výhrůžka ďáblůvi-hadovi: potomstvo ženy ti jednou rozdrtili hlavu, zatímco ty budeš zraňovat jeho patu.

Ta pata, to je, jak se říká „achilova pata“, to jsou naše lidské slabosti a špatné sklony. Mnohdy se usilujeme těchto neřestí zbavit, ale nejde a nejde nám to. To je dílčí úspěch ďábla. Jenže vítězství je slíbeno potomstvu ženy a ženě samotné. S jejím narozením začíná nová éra lidstva. Éra, ve které bude ďábel a zlo na hlavu poraženo!!!

Syn Mariin – Ježíš Kristus – už udělal první kroky – zemřel za nás na kříži a smířil nás s Bohem. Naše slabosti a hříchy už nejsou překážkou našeho vztahu k Bohu – a byly! Dokonce tak velkou, že zapříčinily vyhnání



z ráje. V Boží blízkosti se nic nečistého zdržovat nesmí!

Skrze svátost smíření můžeme stále náš vztah s Bohem napravovat a žít tak v Boží blízkosti. Další krok, který udělal Syn Panny Marie, byl, že jako první přemohl smrt. Až bude přemožena smrt, bude to úplné vítězství nad ďáblem.

Panna Maria byla beze hříchu, a proto byla vzata jako první z lidí do nebe i s tělem. Maria, zdá se, bude hrát ještě svou roli na konci časů. Nyní spočívá její role v tom, že se za nás přimlouvá a chrání nás proti útokům zlého. Využívejme této její služby. A radujme se, radujme se z jejího narození!

Krásná jsou slova svatého Ondřeje Krétského: Nuže, ať zpívá a plesá všechno stvoření, každý ať přispěje k radosti svátku. Nebešťané i pozemšťané ať dnes vystrojí společnou slavnost, všechno na zemi i nad zemí ať se spojí a slaví svátek. Neboť Stvořiteli všech věcí byla dnes v jeho tvoru zbudována svatyně, nové stvoření a důstojně se chystá být příbytkem svého Tvůrce!

R. D. Miroslav Dvouletý, šéfredaktor

Dobrý úmysl

Do jedné řeholní společnosti přišel na návštěvu cizí kněz. Požádali ho, aby jim pronesl pár slov na povzbuzení. Protože na to nebyl připraven, nevěděl, o čem má začít. Nakonec prohlásil: „Konečně neškodí, když se zase povzbudíme k lásce k Bohu a k bližnímu. Vždyť toho nejvíc potřebujeme!“ Ale jednomu starému řeholnímu bratru se to nelíbilo: „Tuze mnoho se o té lásce mluví! Ale kdopak z nás může říci, že to dělá? Máme sice dobrý úmysl, ale nic víc. Na velkou lásku jsme tuze malí lidé!“ Kazatel to slyšel, neodradil se, naopak se zasmál: „Jak je to krásné, že máte alespoň dobrý úmysl! Vždyť je to ten, který dělá skutek skutkem.“

Stará filosofická zásada zní: „Dobré je to, čemu nic nechybí, zlé je to, co má jakýkoli nedostatek.“ Například hodinky jsou dobré, když v nich všechno funguje. Zkazí se prasknutím péra, zlámáním ručičky, špatnou polohou osy a tisíci jinými vadami. Malé vady jsou snesitelné, když nekazí účel věci (např. hodinky jdou, i když sklíčko vypadává).

Lidské skutky mají obvykle vředy, kdyby nějakou vadu, jsme lidé nedokonalí. Které vlastnosti však nesmějí nikdy chybět, aby se skutek mohl nazvat dobrým? Pravý lidský skutek začíná dobrým úmyslem, uskutečňuje se s pomocí milosti Boží, je vědomý a dobrovolný, tj.

svobodný. Počítá s okolnostmi a předvidá rozumně důsledky, které z činu plynou. Policejní a soudní vyšetřování začíná obvykle touto tázkou: „Proč jste to vlastně udělal?“ I naše svědomí je jakýsi vnitřní soud. První otázka, podle které hodnotí skutek, tedy zní: „Jaký byl při tom úmysl?“ Mravní hodnota skutku závisí především na úmyslu. Dal jsem např. peníze chudému člověku na vánoce. Skutek je sám o sobě dobrý, ale úmysl ho může změnit, dát mu různé hodnoty: Dám mu ty peníze, protože v něm vidím bratra v Kristu. Dám mu je, abych se ho zbavil. Dám ty peníze, abych se mohl chlubit, jak jsem dobročinný. Dám mu peníze, ale později budu chtít, aby svědčil falešně

Dokončení na straně 4

Úcta k Bohu i lidem

K významným složkám křesťanského života patří, milí čtenáři, úcta. V úctě je obsaženo naše uznání, že jsou kolem nás skutečnosti, které nás určitým způsobem přesahují a které respektujeme a s kladnými pocity přijímáme. Takové přijetí obsahuje také připravenost a spontánní ochotu tuto úctu projevovat navenek a podřídit se této skutečnosti.

Úcta je tedy jednak vřelý vztah k určité osobě nebo duchovnímu objektu, jednak je to určitý způsob chování, kterým tento svůj vztah dáváme najevo.

Jistě většina z nás má ve svém okolí osoby, kterých si váží vzhledem k jejich osobním kvalitám. Jsou to osoby, kterým třeba za mnohé vděčíme, osoby zbožné, moudré, velkodušné, plné lásky, dobroty, soucitu a porozumění... Pán Ježíš jde však dál a učí nás úctě ke každému člověku. Každého člověka stvořil Bůh ke svému obrazu, každý z nás je předmětem Jeho nekonečné lásky do té míry, že za jednoho každého z nás dal za oběť sebe sama. Bůh ve svém Synu nám tuto skutečnost ještě více zdůraznil, když nám zjevil, že způsob, jakým se chováme k druhým lidem, považuje za způsob, jakým se chováme k Němu (srov. Mt 25, 40 – 45). Nedostatek úcty člověka k člověku a také člověka k sobě samému má svou příčinu především v tom, že se vytrácí úcta k samotnému nejvyššímu prameni veškeré úcty – k Bohu. A možná i to, že si ani neuvědomujeme, koho v těch okolo nás potkáváme...

To, co platí pro náš vztah k druhým

Dokončení ze strany 3

v můj prospěchu soudu, atd.

Skutek je jako chůze. Úmysl udává směr cesty. Dobrý úmysl je ten, který více nebo méně přímo míří k našemu poslednímu cíli, tj. spojení s Kristem, ke spáse duše. Špatný úmysl máme, když si vybereme to, co nás od Krista vzdaluje, co je v protikladu s naukou církve a s přirozeným smyslem pro spravedlnost, čestnost, dokonalost.

Jaké úmysly míváme při svém denním jednání? Někdy se zdá, že vůbec žádné. Děláme to, co nám padlo jakoby samo do ruky. Jsou tedy tyto skutky bezcenné, protože jim chybí dobrý úmysl? O mnoha lidech se říká, že nejsou ani dobří ani zlí, protože

lidem, platí tím spíše o našem vztahu k nejvyšší bytosti, k Bohu, kterému náleží úcta nejvyšší. Patří sem i vnější úkony, jimiž svou úctu k Bohu projevujeme. I když například pro liturgické účely některé vnější projevy úcty předpis vymezuje, jejich původní podoba se zrodila zcela spontánně přímo ze srdce a zbožnosti člověka. Máme o tom řadu svědectví v Písmu svatém.

Mudrci od východu, když přišli a spatřili prosté chudé Dítě a jeho Matku, bez pokynů a bez předpisu ve své hluboké víře a úctě zcela spontánně padli na zem a klaněli se mu (Mt 2, 11). Šimon po prvním zázračném rybolovu sám od sebe padl Ježíšovi k nohám (Lk 5, 8). Všichni ti, kteří přicházeli Ježíše prosit o milost uzdravení, cítili potřebu padnout mu k nohám, ať to byl malomocný (Lk 5, 12) či správce synagogy (Mk 5, 22). Také ti, kteří mu přicházeli poděkovat, cítili potřebu padnout před Ním na kolena jako samaritán, jeden z desíti uzdravených (Lk 17, 16), či slepý od narození (Jan 9, 38). Ale i jeho blízcí a přátelé mu takto vzdávali úctu. Marie, sestra Lazarova, mu padla k nohám (Jan 11, 32). Když

sami nevědí, co chtějí. Přece však se dá jakýsi úmysl předpokládat. Žena, která pere prádlo, si neříká, že to dělá pro lásku k muži a k dětem. Ale přesto se to předpokládá, protože spolu dobře vycházejí. Tak i člověk, který dělá své denní povinnosti, který se nedopustí těžkého hříchu, dělá všecky věci jaksí pro Krista. Ale tento úmysl je mdlý a neurčitý. Při mnoha skutcích denního života není ani možné určit, proč je děláme. Proč student studuje? Aby nepropadl? Aby se něco dozvěděl? Aby vynikl? Aby měl později lehčí práci? Pravděpodobně tu spolupracují všechny tyto důvody. Křesťan ví, že skutek se stává opravdu dobrým, jen když je z lásky k Bohu. Proto se dává tato rada:

učedníci spatřili Ježíšovu velebnost na hoře Tábor, bez pokynů a bez vyzvání padli tváří k zemi (Mt 17, 6).

Ježíš tyto projevy bohopocty nikdy neodmítal a sám nám dal příklad nad příklady: On, Boží Syn, ačkoliv je sám Bůh, před svým Otcem padl na tvář k zemi (Mt 26, 39), a tak nám ukazuje, že nemáme jiný přiměřenější způsob, jak předstoupit před nebeského Otce.

Výše uvedené příklady představují různé situace a postoje, v jakých se v určitých obdobích ustavičně nacházíme i my. Umíme i my Boha v opravdové úctě prosit, děkovat mu, chválit ho? Umíme před ním v hluboké úctě pokleknout? Místem, kde jsme k této úctě obzvláště vedeni, je kostel, dům Boží, příbytek Nejvyššího. Pobyť v Božím chrámě by nám neměl nikdy zevšednět tak, abychom zapomněli, před kým se nacházíme. Naši předkové tyto projevy úcty brali jako samozřejmé. Celé zástupy světců a světic žili těmito projevy úcty. Víra a zjevně projevovaná úcta k Bohu jsou neoddelitelně spojeny. Omezování a zanedbávání vnějších úkonů a projevů úcty s sebou nese dříve či později i ochabování vnitřní úcty a opravdovosti, otupování vnitřního smyslu pro klanění, podstatu bohopocty, a to pak vede k postupnému ochabování opravdu živé a skutečně aktivní víry.

Kéž by i v nás vyvěraly naše projevy úcty spontánně, přímo ze srdce a lásky k Bohu...

Martina Ludmila S.

„Vzbudte před každou prací, nebo alespoň ráno, dobrý úmysl“. Může se to stát způsobem docela prostým. Pokřičujeme se např. a v duchu obětujeme Bohu práci, modlitbu, čestnou zábavu, kterou začínáme. Duchovní spisovatelé přirovnávají dobrý úmysl k magickému proutku, který mění hlínu ve zlato. Časté vzbuzování dobrého úmyslu doporučuje zvláště organizace nazvaná „Apoštolát modlitby“. Sám svatý Otec udává pro každý měsíc zvláštní úmysly, na které si přeje, abychom obětovali své denní skutky. Papež Jan XXIII. udělil odpustky každému, kdo jakoukoli krátkou modlitbičkou obětuje svou práci na dobrý úmysl.

podle T. Špidlíka

Dokončení ze strany 1

a tak si můžeme trochu přispat. U snídaně se již vítáme s P. Vládou Novákem, který pro nás za chvíli slouží na zahradě mši svatou. V kázání otec Vláška připomíná dnešní patronku sv. Marii Goretti a povzbuzuje nás, abychom se tak jako ona nebáli bránit správné hodnoty v dnešním světě. Po mši ještě jedno společné foto, krásný zápis do naší kroniky, pozdravy do Příchovic a s modlitbou Anděl Páně vyrážíme na cestu. Čtyři pamětníci mezi námi vzpomínají, jak tudy před třemi lety procházeli při putování do Bozkova. V demokratickém hlasování vítězí asi až desáté místo vhodné k odpočinku a obědu. Při siestě posloucháme Jiřísovo slůvko na den a nostalgicky vzpomínkové předčítání z poutní kroniky.

Zanedlouho pokračujeme dále, s modlitbou růžence nám cesta ubíhá a všichni v pohodě přicházíme až k místu skonání českého velikána Járy Cimrmana. Zdatnější jedinci vybíhají na Husu, zdejší velmi zajímavý kamenný útvar. Potom už je to jen kousek k Orionu, jakési „osadě“ pod skalním převisem, kde budeme dnes spát.

7. 7. v 7 hodin začínáme modlitbou breviáře a vyrážíme na cestu. Snídaně se dočkáme až po chvíli chůze. Ve vesnici Lítice málem zbouráme pumpu při občerstvování našich těl, mjíme Ronov a ve Stvolínkách se loučíme s poutníkem Jakubem, obdivujeme chátrající bývalé biskupské letní sídlo a pokoušíme se koupit několik bochníků chleba, což se nedaří,

protože chléb nebyl objednan. Ačkoli Jiříse prý ještě v semináři rozmnožování chlebu a ryb neučili, všichni se kupodivu dosyta najíme u vesničky Kolné. Po siestě pokračujeme s modlitbou korunky a následným silentiem až do Horní Police. Obdivujeme nádherné a velkolepé poutní místo.

Svatba

Přišli jsme právě včas na svatbu, a tak kytara opět nezahálí a baví či dojíká všechny svateččany včetně ženicha a nevěsty. Poté slavíme mši svatou s P. Standou Jonáškem v místním kostele Navštívení Panny Marie, tentokrát ji obětujeme za rodiny. Pomalu se schyluje k nejočekávanější události dne – k příchodu jednoho z kolíků, Binga. Večerní chvály se tentokrát modlíme v záři reflektorů osvětlujících kostel. Spokojeně uléháme do spacáků – je to poprvé, co budeme jako praví poutníci spát v ambitech. Jaké to asi bylo, když sem v minulých dobách přicházely denně tisíce poutníků...

V sobotu je před námi poslední etapa. Po tradičním zahájení dne, snídaní a slůvku na den vyrážíme opět ve větším počtu. Protože už s námi jde i Bingo, o zábavu je postaráno. Při modlitbě růžence scházíme ze správné cesty a konečně si tak můžeme vychutnat pořádnou poutní zkratku, která splňuje obě důležitá kritéria: je delší a náročnější.

U cíle

O to větší radost máme při spatření cedučky Česká Kamenice. Dospěli jsme k našemu cíli a na faře nás vítá s otevřenou náručí otec Jordán. S nadšením vybíháme schody na věž kostela a pozorujeme město z ptáčích perspektivy. Potom slavíme mši svatou, při níž panuje výborná nálada. Jdeme se ubytovat do Charitního domu, kde se nám dostává opět milé-



Poutníci za nová kněžská a rehoľní povolání (nejen) pro litoměřickou diecézi

ho přijetí, přestože je nás údajně více, než se čekalo. V Kamenici je také koupaliště, a tak není pochyb, co bude naším dalším programem.

A je tu neděle. Do poutní kaple Narození Panny Marie za námi přijíždí otec biskup Pavel a spolu s ním a zdejší farností slavíme pontifikální mši svatou na závěr naší pouti. Otec biskup vyzdvihuje důležitost našeho putování a všech jeho úmyslů, se kterými jsme se vydali na cestu. V obětním průvodu je přinášena zapečetěná obálka se všemi osobními úmysly každého z nás. Děkujeme všem, kteří se o nás během putování postarali, poskytl ubytování a zázemí. Děkujeme všem, kteří se jakýmkoliv způsobem zasloužili o organizaci a propagaci celé pěší pouti.

Pod' na pót'!

Pro mládež litoměřické diecéze mám vzkaz: Pod' na pót', má to smysl. Ostatním přeji, aby s opravdovou láskou a vděkem přijímali všechny radosti i strasti pouti do Nebeského království. Naše, ale ani vaše pouť ještě zdaleka nekončí.

za všechny poutníky Filip Landa (zkráceno),
více informací a fotek na www.pout.wz.cz



Putovní bolí – ale stojí to zato



Závěrečná bohoslužba s otcem biskupem v poutní kapli

Desatero a božské ctnosti

V jednoho Boha věřit budeš – VÍRA, NADĚJE, LÁSKA



Třebaže víra, naděje a láska jsou dary svobodné náklonnosti Boha k nám – vždy nám Bůh svěruje nějaký dar zároveň jakožto úkol, poslání. Víme velmi dobře, jaký důraz klade i sám Pán Ježíš v Novém Zákoně na víru člověka. Chválí velkou víru, která je schopná zázraků, ale vytyká malověrnost. Víra zahrnuje poznání i činorodou lásku. „Véra je základ poznání toho, v co doufáme, důkaz pro to, co nevidíme“ (Žid 11, 1). Nejdůležitějšími body obsahu naší víry jsou čtyři základní pravdy:

Věříme že

1. Bůh existuje,
2. že je věčným cílem člověka,
3. že žije ve třech osobách a
4. že se vtělil.

Křesťanská naděje – je něco jiného než pouhý optimismus. Obrací se s jistou důvěrou k tomu, co přijde. Kdyby smrt byla posledním slovem, kdyby pozemský život byl poslední příleži-

stostí před nicotou, pak skutečně neexistuje žádná skutečná naděje. „Spere rare contra spem“ – „Ačkoli už nebylo naděje, on přece doufal,“ říká sv. Pavel (Řím 4, 18) o Abrahámovi, pravzoru naděje. Naděje střízlivě hodnotí obtíže, odhaduje situaci. Nevěří a neočekává, že pokrok stvoří ráj na zemi, že jednou technika a medicína, věda a lidská moc odstraní utrpení a smrt. Naděje sází na Boha a je zakotvena v Ježíši Kristu – vítězi nad smrtí. Proto naděje dává zakoušet radost i ve zkoušce.

Největší z této trojice je láska. „Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale neměl lásku, jsem jako znející kov a cimbál zvučící.“ (srov. 1 Kor 13) Mezi všemi lidskými a božskými ctnostmi je láska tou největší ctností. Všechno je stvořeno „z materie lásky“, to znamená z Boží dobré vůle. „A Bůh viděl, že je to dobré.“ (Gen 1, 10) Něco, nebo někoho milovat znamená: „Dobře, že to existuje; dobře, že jsi na světě!“ Je však

láska všechno, co láskou nazýváme? Existuje mnoho forem a mylných forem lásky. Všechny tyto formy se mohou zvrhnout, stát se vězením, tyranii, otroctvím. Aby měla láska k dítěti správnou míru, musí být ztvárněna nejvyšší formou lásky, kterou bible nazývá „agapé“, „caritas“: božskou ctností lásky. Chrání lásku před egoismem, otevírá přátelství k Bohu a k bližnímu.

První přikázání nám nařizuje milovat Boha a stejně i našeho bližního „jako sebe samého“. Naše láska nikdy není úplně nesobecká. Jako tvorové, kteří přijímají všechno, co jsme a co máme, neustále potřebujeme lásku. V každém lidském srdci žije nekonečná potřeba lásky. Dovídáme se ale, že tuto bezmeznou touhu být milovaný, tedy chtěný a akceptovaný, lze utišit, jen když sami milujeme, když darujeme lásku.

připravil R. D. Alois Heger, Chomutov

Jsou tři božské osoby: Otec, Syn a Duch svatý

Tajemství Nejsvětější Trojice je hlavní tajemství víry a křesťanského života. Je to tajemství Boha, jaký je sám o sobě. Toto tajemství je tedy zdrojem všech ostatních tajemství víry; je světlem, které je osvěcuje. Je to nejzákladnější a nejpodstatnější učení v „hierarchii pravd“ víry.

(tvoření, zachování světa a jeho moudré vedení, vykoupění a posvěcení člověka) je všem třem božským osobám společná. Přesto se jednotlivým božským osobám připisuje určitá vlastnost před jinými: Otci všemohoucnost a stvoření, Synu

„Celé dějiny spásy nejsou ničím jiným než dějinami různých cest a prostředků, kterými jediný a pravý Bůh: Otec, Syn a Duch svatý, se zjevuje, směřuje a spojuje se sebou lidi, kteří se odvracejí od hříchu“ (KKC 234).

Trojice je tajemství víry v nejvlastnějším slova smyslu, jedno „z tajemství skrytých v Bohu, které nelze poznat, není-li zjeveno Bohem“. Bůh zanechal nepochybně stopy svého trojjediného bytí v díle stvoření a ve svém zjevení v průběhu Starého zákona. Avšak hlubina jeho bytí jako Nejsvětější Trojice je nepřístupným tajemstvím pro pouhý rozum, stejně jako pro víru Izraele před vtělením Božího Syna a sesláním Ducha svatého (KKC 237).

Z biblických výpovědí o Bohu a jeho činech se teologové pokusili odvo-

dit několik poznatků, které by nám mohly toto tajemství alespoň částečně přiblížit: Otec nemá původ, je od věčnosti sám od sebe, Syn vychází od věčnosti od Otce duchovním zrozením, Duch svatý vychází od věčnosti dýcháním zároveň od Otce i Syna. Syn bývá nazýván Logos, tj. Slovo, protože je, lidsky řečeno, výrazem sebepoznání Otcova; podobně jako jsou k vyjádření myšlenky potřebná slova. Duch svatý je osobním svazkem lásky mezi Otcem a Synem a jako takový má s nimi tutéž podstatu. Veřejná činnost



moudrost a vykoupění, Duchu svatému láska a posvěcení.

Zjevená pravda o Nejsvětější Trojici nám ukazuje, že v Bohu je společenství, které žije v tak veliké vzájemné oddanosti, že je současně celkem. V něm se uskutečňuje neustálé sdílení lásky a chápání, intenzivní a neustávající setkání. Trojjediný Bůh chce být blízký i nám, miluje nás a tím, že se nám dává poznat, nás učí žít ve vzájemném společenství, přátelství a lásce. Člověk, stvořený k Božímu obrazu a podobnosti, je přece svou bytostí zaměřen ke společenství. Mysleme na to zvláště tehdy, když se znamenáme křížem a říkáme: „Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého“.

P. Antonín Audy

Laická reportáž o „kněžské“ neděli

Opět je neděle, tentokrát prázdninová. Doba volna a dovolených je v plném proudu. Probouzíme se a váháme, zda se zúčastnit mše svaté v osm či deset hodin. Jaké štěstí, že si v Žatci máme možnost dokonce vybírat. Jak ale vypadá neděle kněze?

Zamýšleli jste se někdy nad tím, jak vypadá například prázdninová neděle kněze v našich končinách? Já ano. Poslední červencovou neděli jsem měla možnost strávit ve společnosti P. Josefa Augustina Špačka O.Praem., který u nás v Žatci působí.

Čtyři mše a jeden zástup

A jaký byl „program“? Nabitý – pět mší svatých, z toho jedna poutní. Dvě v Žatci v 8.00 a 10.00, v 11.00 zástup za kněze v Liběšicích u Žatce, ve 13.45 zástup za podbořanského kněze v Krásném Dvoře a v 15.00 poutní mše svatá v kapli sv. Anny v Bezděkově.

„Pokud nepočítám první nešpory, které se modlíme v sobotu večer, pak takhle neděle začala v šest hodin ráno,“ dozvídám se. Jistě modlitbou. Od sedmi hodin se v kostele scházejí věřící, někteří čekají na možnost přistoupit ke svátosti smíření. První mše svatá v Žatci začíná přesně jako vždy. Tentokrát bez ministrantů – i ti se rozjeli na prázdniny. Lidí je také méně než jindy. Rozeznávají se varhany a zpěv, první modlitba, bohoslužba slova, oběti, svaté přijímání. Po krátkých oznamech a požehnání se lidé pomalu rozcházejí. Pro mnohé z nich se tím dnešní setkání s Bohem končí. Pro kněze ale den teprve začal.

Do další mše svaté zbývá hodina, a tak ráda přijímám pověření donést Nejsvětější Svátost dvěma nemocným. Před zpovědní kaplí se opět začínají shromažďovat lidé.

Při druhé mši svaté znovu prožívám to krásné kázání, nejenom k úryvku z evangelia o nasycení pěti tisíců. Kéž bychom se i my naučili dávat a pomáhat i z toho mála, které máme... Otec dále mluví o charitě. Přiznávám, nikdy předtím mě nenapadlo přemýšlet nad tím, z jakého slova název „charita“ pochází... (caritas = láska)

Po druhé mši svaté spěcháme do nedalekých Liběšic. Na přesun zbývá asi deset minut... Část tašek z věže tamějšího kostela chybí, díra je provizorně

zakryta modrým igelitem. Při mši zní kytara a slovenské písně. Škoda jen, že se mnoho lidí ke zpěvu nepřidalo.

Polední přestávka

Naše dopolední putování po farnostech končí, přijždíme do Žatce ve čtvrt na jednu. Je pár chvil na polévku a modlitbu. Po čtvrt na dvě vyrážíme do asi 20 km vzdáleného Krásného Dvoře. Polední slunce pálí. Cestou potkáváme policejní hlídky – není divu, jedeme směrem, kde se koná letošní Czechtech... V kostele je už modlitba v plném proudu. Oltáře lemují drobné žárovíčky. Zde se nehraje, ale přítomné dámy zpívají opravdu pěkně. Během mše svaté si úplně dozadu sedají dva mladíci. Ten vyšší si celou mši svatou – dokonce i když klečel při proměňování – cosi vyťukával do mobilního telefonu. Inu, i takový je obraz dnešní mládeže.

Následuje přesun na poslední, poutní mši svatou do Bezděkova

nedaleko Žatce. Kaple sv. Anny je po roce opět otevřená. Pro místní mládež je to neobvyklá „atrakce“. Na knězi je znát únava. Horko a časový stres dělají své. Přítomní si s chutí zazpívali a mši svatou jsme zakončili litaniami.

Rozcházíme se po čtvrté hodině před žateckým kostelem. Nedalo mi to a zašla jsem ještě ke svatostánku. Nezbyvalo než chválit Boha za jeho láskyplné provázení a děkovat za sílu, kterou nás pro tento den tak štědře obdařil.

Díky za dar kněze

A závěr? Mysleme na kněze ve svých modlitbách. Prosme za sílu a vedení Duchem svatým pro jejich těžkou a zodpovědnou službu. Vždyť jejich slova nám zprostředkovávají Slovo Boží, jejich ruce nám při každé mši svaté zpřítomňují Krista živého, milujícího, tichého, pokorného a trpělivého. Právě oni nám udělují posilu, požehnání i smíření s Bohem. Jejich služba bývá mnohem náročnější, než jak si ji často představujeme.

Zdenka Veronika Udánová, Žatec

Pohlednice z Francovy Lhoty



Francova Lhota, rodiště kardinála Štěpána Trochty. Na fotu u Trochtova kříže skupina členů křesťanského turistického spolku PařezTour z Jirkova.

100 let „Červeného kostela“

Co prožil nejmladší teplický kostel

V Teplicích jsou v současné době tři katolické kostely, ve kterých se stále slouží mše svaté. Nejstarší kostel svatého Jana Křtitele z počátku 18. století – na základech románského chrámu ze 12. století. V Šanově je kostel sv. Alžběty z poloviny 19. století. Nejmladší je trnovanský chrám Božského Srdce Páně, řečený „Červený kostel“. Ten je z počátku 20. století.

Nejstarší pamětníci říkají: rodiče nám vyprávěli, že středem Trnovan protékal potok Bystřice s vrbami a olšemi na březích. Když si protestantská církev koncem 19. století postavila tzv. „Zelený kostel“ v předpokládaném centru rostoucích Trnovan, rozhodli se i katolíci, že si postaví „svůj“ dům Boží, a vybrali místo u potoka nad silnicí z Teplic do Ústí. To se stalo roku 1905. Poblíž tohoto místa byl zasazen javor a u něj postaven kříž s datem 1905. Bylo to stranou staveniště, aby nepřekážel.



Až po dostavění byl kříž přemístěn ke kostelu. Dnes je z něj torzo „díky“ současným vandalům.

Tehdy se nejdříve vykácely keře a stromy na obou březích, potok se prohloubil a vyzdil, takže vzniklo kamenné koryto. To bylo přikryto železobetonovými deskami v délce asi 2 km přes Trnovany a Šanov až k mlýnu na Pražské ulici před Proseticemi. Pak se odklidila blátivá zemina vlevo od potoka a začal se navážet stavební materiál. To vše v roce 1905 a 1906. V roce 1907 začala vlastní stavba, která trvala dva roky a 23. října 1909 byl kostel hotov a vysvěcen k bohoslužbám, které byly české i německé. V Trnovanech v té době byla jen o něco menší polovina Čechů. V neděli bývaly tři mše svaté. Dvě německé a jedna česká.

Nástěnné malby v bočních lodích r. 1934 byly zhotoveny Alfrédem Böhmem. Zemřel v Německu, jeho paní tu však byla několikrát v 90. letech 20. století. Duší celé stavby byl P. Josef Seehan. Ten byl kaplanem v Novosedlicích, kam Trnovany, tehdy samostatné město, farností patřily až do roku 1934, kdy byly spojeny s městem Teplice-Šanov. Prožil zde téměř celý svůj kněžský život a tady taky v roce 1946 zemřel. Je pochován na novosedlickém hřbitově.

František Čápek (zkráceno)

Česko-německé setkání ve Svádově

Svádovský kostel ožívá nejvíce na svátek sv. Jakuba, kterému je zasvěcen. Na poutní mši se zde společně scházejí ústečtí farníci společně se svádovskými rodáky odsunutými po válce a jejich potomky.

Letošní poutní mši celebroidl biskup Pavel Posád společně s Mons. Karlem Havelkou a P. Pavlem Jančíkem. Účastníci poutní mše se seznámili i s novým střežkovským jáhnem Pavlem Andršem. Tradicí této poutě je i zapálení svící jako vzpomínka na bývalé rodáky, kteří zemřeli od posledního setkání.

Účast původních obyvatel na této poutní slavnosti započala již v devadesátých letech a velkou zásluhu na tom

má paní Brigita Gottmann. Tradičně následuje po bohoslužbě společné posezení u poutního občerstvení ve stínu kostela a vzájemná debata.

U Ústí nad Labem se nalézají tři kostely, postavené v ojedinělém slohu, nazývaném historiky umění saská renesance. Svádovský kostel svatého Jakuba patří mezi ně. Byly postaveny v období, kdy zdejší panství vlastnila saská šlechta. Další dva kostely tohoto stylu naleznete u zámku v Krásném Březně a Valtířově. V krásnobřezenském kostele se konají bohoslužby pravidelně každý týden, ve Valtířově a Svádově jednou měsíčně.

Brigita Gottmann (v kroji u ambonu) ▶



V neděli 6. srpna uvedl otec biskup Pavel Posád do úřadu nového děkana farnosti v Jablonci nad Nisou P. Oldřicha Koláře. Nový správce farnosti při bohoslužbě obnovil své kněžské závazky a přijal symbolicky starost o kostel, jeho svatostánek, zpovědnici, křtitelnici a s tím všechny jablonecké farníky. Vyjádřil také přání vzájemně se s nimi posvěcovat.



Žehnání kostela ve Velké Vsi

Ve Velké Vsi na Kadaňsku byl v sobotu 22. července při pouti požehnan kostel sv. Jakuba, který se opravuje již dva roky. Kostel vysvětil generální vikář litoměřické diecéze Karel Havelka za přítomnosti kadaňského děkana Josefa Čermáka a faráře Jana Buriána, místostarosty obce Františka Halase a veřejnosti z širokého okolí a z Německa.

Generální vikář pochválil pokračující opravy a přiznal, že při první návštěvě Velké Vsi považoval chrám Páně téměř za odepsaný.

Pavel Wolf, farnost Kadaň



Pouť Lužických Srbů do Bohosudova

Ve středu 2. srpna 2006 se konala tradiční každoroční pouť Lužických Srbů do našeho poutního místa Bohosudov. Pouť vyvrcholila pontifikální mší svatou, kterou sloužil litoměřický biskup Mons. Pavel Posád.

Jaké jsou historické kořeny vztahu našich slovanských sousedů k Bohosudovu? Tato otázka nás napadá, když procházíme ambity baziliky s nástěnnými freskami z historie poutního místa. Hned na 5. obraze, zařazeném mezi události 15. století, najdeme scénu, jak Lužičtí Srbové z Budyšína putují do Bohosudova. A v dějinách Bohosudova se dočteme, že roku 1515 bratrstva ze Žitavy, města v Horní Lužici, slíbila putovat ročně k milostné soše „Bolestné Panny Marie“. Po roce 1525, když v Žitavě vítězila reformace, byly poutě na čas zakázány. Lužičtí Srbové však v dalších stoletích zůstali věrní své katolické víře, poutě pokračovaly a konají se podnes.

Co je vlastní důvod tohoto vztahu k Bohosudovu? Především to, že Lužice v tehdejší době byla součástí českého království a nikoliv Saska. V době reformace zůstal lužický lid katolický a Bohosudov byl právě jedním z nejbližších poutních míst. Vztahy udržovaly i saské šlechtické rody, které zůstaly katolické. Například takzvanou zákupskou kapli v ambitech dal zřídit vévoda sasko-lauensteinský, který vlastnil zákupské panství. Později, když saští králové přestoupili ke katolické víře, stal se Bohosudov i jejich oblíbeným poutním místem.

Na panelech zajímavé výstavy z historie Bohosudova v ambitech se dočteme, že první poutníci přišli z Lužice už koncem 15. století. Písemně je



první pouť doložena ze Žitavy k roku 1515. Pravidelné poutě se pak odehrály od druhé poloviny 18. století, vždy v týden před svátkem Narození Panny Marie. Poutě byly v poslední době ve větším rozsahu obnoveny ještě za totality zásluhou jezuity P. Josefa Cukra, který v Bohosudově dlouhá léta blahodárně působil. Tak konala mládež z Lužice v srpnu 1980 „tradiční pouť po stopách otců“ se svým duchovním, P. M. Andersem. Roku 1988 se konala 222. pouť za účasti 350 lidí.

Po historickém přehledu zpět k současnosti. Na pouti Lužických Srbů jsem byl poprvé a skutečnost překonala moje očekávání. Tolik poutníků jsem v Bohosudově už dlouho neviděl.

Bazilika plná k prasknutí, poutníků bylo k pěti stovkám, většina měla s sebou skládací židličky k sezení. Přijeli auty a autobusy a skupina asi 35 mladistvých absolvovala pouť pěšky – od Budyšína sem to zvládli za 3 dny. Většina dorazila už den předem a přespala v budově gymnázia. Na všech bylo vidět nadšení a skutečnou víru. Už před bohoslužbou se v bazilice ozývaly jejich modlitby a zpěvy. Při mši svaté se

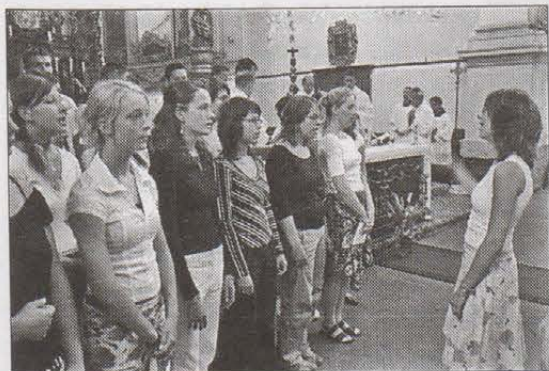
rozléhaly jejich krásné lužické písně. Překvapila mě velká účast mládeže a mladých rodin s dětmi, ty tvořily většínu účastníků. Jaký to rozdíl proti nám! Čekal jsem jen více krojů, ale mělo je jen několik starších žen.

Poutníky uvítal biskup Pavel Posád a duchovní správce baziliky Philipp Irmer. S biskupem koncelebroval on, salesián z Teplic P. Benno Beneš a dva lužickosrbští kněží, z nichž jeden měl obsáhlou promluvu k poutníkům. Čtení, evangelium i přimluvy zazněly v lužické srbštině, která byla pro nás jen zčásti srozumitelná. Jejich jazyk mezi češtinou a polštinou je měkčí, bylo ho slyšet i po mši všude v areálu. Všichni ovšem mluví i německy, ale mají své školy a ve svých obcích dvoj-jazyčné nápisy. Je zajímavé, že právě katolická víra v nich udržela národní pospolitost a jazyk proti německému a protestantskému okolí.

S poutí měli účastníci spojený i další program, než se druhý den vydali na zpáteční cestu. Počasí pouti přálo a poutníci si mohli prohlédnout i zajímavosti v okolí. Lužické poutě v současnosti svým rozsahem překonávají poutě z Čech a svědčí o religiozitě tohoto malého národa. Je krásné, že tradice jejich poutí se zachovala a může být příkladem i pro nás.

Dalším pojítkem mezi námi a Lužickými Srby jsou cisterciáci osekého kláštera. Ke konventu kláštera v Oseku patří i komunita pečující o hlavní poutní místo v Horní Lužici – v Rosenthalu (Rožanci) u Kamenze. Tam se konají četné poutě Lužických Srbů a tamní převor cisterciáků P. Ubald Kansy se stará o jejich duchovní potřeby.

Norbert Krutský



Na pouti bylo mnoho mladých Lužických Srbů. Někteří z nich přišli z Budyšína pěšky.



Freska v ambitech kláštera v Bohosudově zobrazující pouť Lužických Srbů na toto místo

Národnosti v diecézi – Češi

Slované, potažmo české kmeny, přicházeli do prostoru dnešní České republiky od 6. století. Slované nepřicházeli do krajiny liduprázdné, kraj byl řídce osídlen potomky lidu popelnicových polí, jehož zbytky přežily keltské a germánské vpády, celé období římského císařství i pohnutý věk stěhování národů.

Nejdříve Slované kolonizovali údolí při řekách a úrodné roviny. Za vlády Přemyslovců byla zahájena další vlna vnitřní kolonizace – kácení a vypalování hustých lesů. Byli sem zvaní také lidé odjinud, mimo jiné i němečtí kolonisté. Příliv německých dělníků, především ze Saska, způsobilo dolování železných rud v Krušnohoří a plánované osidlování zvláště horských poloh v „pohraničí“. Mnohé vesnice měly odpradáva dvojí název – český i německý, jiné zase jen jeden, to podle toho, kdo ves založil nebo v ní přebýval. Odvažujeme se říci, že sudetské oblasti osídlily dříve české kmeny. Místa bylo však stále dost.

Germanizace za panování Habsburků způsobila velké národnostní problémy, které vrcholily vznikem samostatné ČSR po 1. světové válce (definované jako stát Čechů a Slováků, byť Němci byli druhou největší národnostní skupinou) a opačným jednáním Hitlera za

2. světové války (připojení Sudet k Říši a plány nového německého osídlení v Protektorátu).

Ovšem ani Češi nejsou jednotný národ. Jsme potomky Přemyslovců, Charvátů, Doudlebů nebo Lučanů. Nechceme už zacházet do větších detailů, ovšem je třeba si uvědomit, že tu je skutečně jiný typ zbožnosti v Čechách východních, jižních nebo středních. Právě Češi z těchto krajů přišli znovuosídlit Sudety po 2. světové válce. Jejich potomci jsou základem církve v dnešní litoměřické diecézi. Existuje i poměrně stabilní česká část diecéze (asi ¼), rozléhající se kolem měst Louny, Libochovice, Mělník, Mladá Boleslav, Turnov, Semily.

Co tedy říkají na život v litoměřické diecézi Češi?



Irena Fibírová

Pocházím z Náchoda a do Jirkova jsem se dostala i přes svůj počáteční odpor. Po maturitě na obchodní akademii jsme dostávali na první místo umístěnkou – já jsem dostala nabídku do Jirkova. Okolí se zděsilo, že bych měla jít někam na sever, do kraje opilců a násilníků. V Chomutově tehdy žil několikanásobný vrah. Proto jsem odmítla a nastoupila raději v Jablonci nad Nisou. Moc se mi tam líbilo, ale můj budoucí manžel studoval v Praze a dostal umístěnkou na Důl Československé armády v Ervěnicích. Zde mu hned po vojně nabídli byt. Šachty měly velké možnosti bytové výstavby, což v rodném Náchodě chybělo. Oba jsme byli z Náchoda a chtěli jsme se tam hned do tří-čtyř let vrátit. Manžel zde v Jirkově zemřel a já tu jsem již 45 let.

Jak žiji víru? Snažím se, ale jak se to daří? Doufám v Boží milosrdenství.

Zde je k víře potřeba víc osobního odhodlání, nasazení. V Náchodě to je jednodušší, především pro mladé. Náboženství se tam učí na školách nepřetržitě. Ročně se hlásí asi 200 dětí. Ani za totality se rodiče nebáli děti přihlásit a na výhrůžky nedali. To se odráží i v dalším životě farnosti. Ve větší aktivitě laiků. Pořádají setkání mládeže, rodin, seniorů, biblické kroužky, charitu... Skupina žen např. každé pondělí po ranní mši svaté uklízí celý kostel. Dva kostelníci se střídají. V neděli je u oltáře třeba 14 ministrantů a nechybějí ani ve všední dny. Pan farář nedávno děkoval za sbírku, ve které se vybralo 15 tisíc Kč. Prostě se to nedá porovnávat. Je to jiný kraj, ale já jsem už doma zde a neměnila bych.

R.D. Radim Vondráček

Narodil jsem se v Mladé Boleslavi v porodnici nazvané „pírkárna“. Pak jsem žil s rodiči v Brodcích nad Jizerou nedaleko Benátek nad Jizerou. V Brodcích jsem chodil do základní školy, v Mladé Boleslavi do hudebky a pak na gymnázium. Rodiče pocházejí taky odtamtud, maminka z Brodce a táta z nedalekého Strašnova.

Před 14 lety jsem byl pokřtěn, ale naplno věřit jsem začal již dříve, po svém obrácení.

V mé domovině je v současnosti situace taková, že od té doby, kdy je pater Jan Štrumfa, (bývalý duchovní správce naší farnosti v Horkách nad Jizerou, kam Brodce patří spádově) na zaslouženém odpočinku u sester těšitelky v Rajhradě u Brna, je u nás mše jen jednou za čtrnáct dní. Chodí na ni prý tak 5 až 8 lidí. Ostatní



obyvatelé toho místa myslím netuší, co se v kostele děje. Touha po Bohu a nadpřirozenu, vědomá touha v mnoha z nich určitě je, ale nevědí, jak ji realizovat.

Možnosti rozvoje křesťanského života v litoměřické diecézi vidím především v těchto věcech: Modlitba (také růžence), eucharistie, četba Písma svatého, půst, alespoň jednou za měsíc zpověď, osobní příklad a vydávání neohroženého svědectví víry.

Rudolf Vittman

Naše rodina je česká. Otec byl Čech, ale žil v Rakousku. Matka pochází z Ledče nad Sázavou. Rodiče sem přišli roku 1929. Tatínek byl truhlář.

Nacisti pak chtěli vyčistit pohraničí od všech Slovanů. Bratr šel do Kasselu do německých rodin na převýchovu. Já jsem byl v obličejí tmavý, měl jsem jít do Osvětimi. To bylo, když byla bitva u Stalingradu. Tam pak Němci začali prohrávat a já už jsem do Osvětimi nešel. Louky jsme měli a pole, to nám všechno Němci sebrali, dům taky. Po válce to vrátili, ale když komunisti přišli k moci, tak nám to sebrali znovu. Bratr se vrátil z Německa roku 1945. Mysleli jsme, že se už nevrátí, toho bombardování co tam bylo...

Největší dar co jsem dostal od Boha je, že mám hlubokou víru. To je k nezaplacení. Já kdybych se znovu narodil, tak bych chtěl být knězem. No, a Pán Bůh mě vyslyšel a dal mi to částečně. Biskup Trochta mě pověřil službou akolyty. Na chomutovsku není jeden kostel, který bych nenavštívil. Dělán bohoslužby slova se svatým přijímáním. A těch lidí co jsem navštívil v chomutovské nemocnici a po domech. Dělán si takové poznámky - podal jsem už asi 15 000 svatých přijímání.

A hodně čtu duchovní knížky. Já mám hodně knížek a to mi dává ohromnou sílu. Jako ta Terezička Neumanová, která žila tam za Chebem. Hitler měl strach na ni sáhnout. Ona měla stigmata a 35 let žila jenom ze svaté hostie a nejedla a nepila.

Nebo knížka „Alexandrina - utrpení a sláva“, to čtu teď. Ta Alexandrina měla nalomenou páteř, nemohla chodit. Ta taky dostala dar od Boha. Pořád se modlila a za všechno děkovala. Ta zase 13 roků nejedla a nepila a žila jen ze svaté hostie. No, to je něco úžasného!!

Tady v Údlicích ministroval můj nejmladší bratr. Já ne. Já jsem tu měl svatbu. Moje žena tu dělala kostelníci. Teď už je hodně nemocná, a tak jsem jí vypomáhal a teď ta tíha leží na mě. Starám se o kostel a také o ni. V kostele jsme si přece přísahali věrnost až do smrti. Tak to musí člověk plnit. Do písmene.

„Byla svatba v Káně...“



Tento motiv provázel týdenní kurz Manželských setkání 2006 v Litomyšli, kterého se zúčastnilo 48 manželských párů, 41 dětí, 17 pečovatелů a tři odborníci. Letos to bylo již po sedmé, co jsme převzali onen pomyslný štafetový kolík pořadatelů.

Každý z účastníků setkání se mohl během týdne zamýšlet nad jeho mottem a hledat nový pohled jak na tuto biblickou událost v Káně, tak i na to, co pro něj osobně znamenala nebo doposud znamená jeho svatba.

Správce hostiny v biblickém příběhu říká, že „každý člověk podává nejprve dobré víno, a teprve když už se hosté napijí, víno horší“. A podobně je to i s námi. Každý člověk se po svatbě snaží vydat to nejlepší, co v sobě má, ale časem má pocit, že se druhým již podnapil, a proto ztrácí zábrany i trpělivost. Partner pak okusí i naše horší stránky a naše rodina tím trpí. Na kurzu s námi byla proto i rodinná terapeutka MUDr. Halka Korcová. Na její práci byla slyšet jen samá chvála.

Nepřítel Boha dobře ví, že příhodným místem, kde nás napadnout, je ta oblast, kde jsme nejslabší, o které sami mnohdy ani nevíme, neboť toto zranění často přijímáme od našich předků. Cyklus večerních adorací nám pomohl tuto bránu do naší duše uzavřít a začít léčit. Uzavřít tuto puklinu v hradbách naší duše je služba nejen pro nás a náš partnerský vztah, ale také pro naše děti a jejich potomky. Adorace vedl P. Jaroslav Brož z Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy. Každý s účastníků se snažil, aby mohl být adoracím přítomen a v kapli nezbývalo ani místo.

Díky osvědčenému programu Manželských setkání, odborné a duchovní pomoci někteří z nás nově objevili ony biblické pokyny: „udělejte, cokoli vám řekne“. Některým párům se dokonce podařilo „naplnit své nádoby až po okraj čerstvou vodou“ a pak tuto vodu proměnit v lahodné víno zralého partnerského vztahu. Ovšem všichni víme, že toto je pouze začátek velkého ozdravného procesu našich partnerských vztahů a je třeba na nich neustále pracovat.

Zesnulý P. Bernard Říský, skvělý partnerský a životní poradce, o Manželských setkáních jednou prohlásil: „Cítíte se tu dobře? A dějí se zázraky? Proč také ne, když je zde Nebe celý týden dokořán!“ I pro nás se tento společný čas stal časem skutečných zázraků...

Chceme touto cestou poděkovat všem, kteří nám s organizací týdne nezištně pomáhali.

Za Centrum pro rodinu manželé Iva a František Růžičkovi,
ruzickova@centrumprorodinu.cz
ruzicka@centrumprorodinu.cz



XIV. Trmické poutní třídění

Třídenní oslava Narození Panny Marie

8. – 10. září 2006

Pátek 8. 9.: 17.00 večerní mše, po bohoslužbě posezení u ohně, zpěv, hry, rybí večeře

Sobota 9. 9.: 9.00 ranní mše, 10.00 beseda s misijními pracovníky, 16.00 koncert Evy Henychové v trmickém kostele

Neděle 10. 9.: 10.30 poutní bohoslužba v kostele Narození Panny Marie, po mši poutní oběd na farním dvoře

Program se v těchto dnech doplňuje a upřesňuje, podrobnější informace získáte na trmické faře, tel. 475 620 241, mail j.volesky@volny.cz

Šachový turnaj

OREL ZVE VŠECHNY ZÁJEMCE (i rekreační hráče, dost si zahrají všichni) k účasti na Župním šachovém turnaji v Turnově 28. 10. 2006 od 9.00 v orlovně v Jiráskově 126 v Turnově (šíkmo pod kostelem sv. Mikuláše), přihlášky Orel jednota Turnov: Tomáš Brouček – tel. 608100076, 604574524 nebo e-mail: brouk2022@post.cz.

Víkend pro chlapy

na téma spiritualita muže

27.–29. října 2006 v Domě setkání v Albeřicích (Dolní Albeřice 1, Horní Maršov)

Příjezd v pátek mezi 18.00 – 19.00 (respektujte, prosím, tento čas). Ukončení v neděli obědem

Cena: 700 Kč/víkend za celý pobyt, s pitím i se stravou.

Jedinou podmínkou je účast na celém víkendu.

S sebou nezapomeň: sportovní oblečení a obuv na výlet na Sněžku, bubny a půllitr

Něco nám chybí

Z naší společnosti se vytratily opravdové mužské vzory, a proto my chlapi často tápeme. Stali jsme se společností bez KRÁLE a bez OTCE. Mnoho dnešních mužů nikdy nepotkalo skutečnou osobnost, a kvůli tomu nikdy nenajdou svého vnitřního KRÁLE. Tu část v nás, která ví, že jsme dobří. Tu část v nás, která ví, že máme své dobré vlastnosti i kvality, na kterých lze postavit rovnocenný vztah k druhým. Nemusíte být populární v novinách, nemusíte mít velkou reputaci, protože to o sobě víte. A sem chceme všichni dojt...

Co potřebují muži?

Muži všech věků nutně potřebují mužskou pozornost, ale nedovedou si o ni otevřeně říct. Proto se sdružují s ostatními muži při sportovních kláních, v barech, v klubech, ve vojenských akademiích, ve válkách a na pracovištích a doufají, že to bude mít nějaký účinek.

Každý muž ke svému zralému životu potřebuje ne jen ženy, ale také mužský kolektiv, kde najde přátele, kteří ho se zájmem vyslechnou, kteří jsou s ním solidární a snaží se mu porozumět, a kde načerpá chlapskou energii, která pulzuje v kolektivu, kde nevládne konkurence, ale spolupráce.

Přihlášku prosím zašlete: František Růžička, Husitská 128, 417 41 Krupka 3, tel. +420 602 282 520, e-mail FRANTIŠEK.RUZICKA@MUKRUPKA.CZ

DUCHOVNÍ CVIČENÍ

pro svobodné dívky ve věku 18 – 25 let

V EXERCICNÍM DOMĚ V ČESKÉM TĚŠINĚ

od středy 27.9.2006, 17.00 hod.

do neděle 1.10.2006, 13.00 hod.

Tyto exercicie jsou zaměřeny na povolání k Bohu zasvěcenému životu. Chtějí věřícím dívkám zprostředkovat setkání s Bohem a pomoci v hledání jejich životní cesty.

Dává je P. Robert Kunert SJ



Zájemkyně se mohou přihlásit do 20.9. na adrese

buďto:

Společnost sester Ježíšových
Zeyerova 5
772 00 Olomouc
☎ 585 229 613

anebo:

Exericiční dům
Masarykovy sady 24
737 01 Český Těšín
☎ 558 761 429



Církevní střední varhanická škola v Opavě

Beethovenova 1, 746 01 Opava, tel a fax: 553 714 257, 553 714 307

pořádá další blok

tříletého šestiblokového kurzu
na téma

GREGORIÁNSKÝ CHORÁL

PROGRAM:

Teoretické přednášky na téma dějiny gregoriánského chorálu a nácvik praktického zpěvu při bohoslužbě.
(2 bloky ročně)

VEDENÍ KURZU:

Fr. Gregor Baumhof, OSB z Niederaltaich (Německo), profesor na Hochschule für Musik – München.
Překlad zajištěn.

Absolováním všech bloků získá účastník kurzu **Certifikát**.

Kurz se uskuteční ve dnech:

pondělí 11. září – středa 13. září 2006

Zahájení kurzu v 9⁰⁰ hod v koncertní aule CSVŠ v Opavě.

Účastnický poplatek činí 300,- Kč. Možnost zajištění obědů i ubytování.

Bližší informace a přihlášku na kurz naleznete na internetových stránkách:

www.csvs-opava.cz

Přihlášky přijímáme do **pátku 1. září 2006**

Moje příprava na kázání

Nevím, jak to dělají ostatní kněží, ale já při přípravě kázání trpím jako starokřesťanský mučedník. Vezmu si lektionář, najdu a přečtu příslušná čtení, pak tužku a papír a čekám na myšlenku. Jelikož jsem v mládí často cestoval vlakem, nějaká ta sekyra mě jen tak nezaskočí. Čekání na vlak a čekání na myšlenku má některé společné rysy, alespoň v mém případě. Obojí je dlouhé a beznadějně. Když se někdy náhodou stane, že se myšlenky dočkám, zaraduju se a okamžitě si ji zapíšu. Pak si ji ještě za čerstva přečtu – a radost se změní v zármutek.

Tak to bývá pravidelně před každou nedělí. V sobotu navečer usednu ke stolu, levou rukou podepřu hlavu, do pravé uchopím čínskou propisovačku, přiložím její hrot na první řádku linkovaného listu A 4 – a dál už to znáte. Kolem půlnoci pak na papír pohlédnu. Zpravidla bývá čistý. Pokud výjimečně čistý není, je špinavý mými myšlenkami nemajícími hlavu, patu ani nic mezi tím. Je doslova zasviněný. Nedá se to vůbec číst a poslouchat to může jen úplný imbecil. Dovolte proto, abych vám jedno takovéto kázání přečetl: „Drazí přátelé, drahé přítelkyně, slyšeli jste 1. čtení, žalm, 2. čtení a evangelium. Co byste ještě chtěli víc? Nevíte, že všeho moc škodí? Amen.“

Po sérii podobných kázání se začaly pomalu naplňovat mé sny o úspěšném kazateli a rychle vyprazdňovat

kostely. Někdy se stane, vlastně ani ne tak někdy jako dosti často, že mě nenapadne ani blbá myšlenka. Ťukám si celý večer do hlavy ukazovákem,



po půlnoci kladívkem, a pořád nic. Co v takovém případě dělat? Nemohu přece ráno přijít k ambonu a mlčet jako ryba, když všichni farníci čekají, jak si při mém kázání zdřímnu. Takové srdce nemám. Nezbyvá tedy nic jiného, než prosit Ducha svatého, aby pomohl a sám vložil do mých úst

správná slova. Jednou v neděli navečer se to skutečně stalo.

Jel jsem na pátou nebo osmou mši svatou a nevěděl pořad, o čem budu kázat. Opakovat předchozí kázání jsem nemohl, neboť nejen věřící, ale ani já jsem nevěděl, o čem byla. A jak tak jedu a jedu, vběhl mi náhle do cesty pes. Šlápl jsem sice bleskurychle na brzdu, ale jelikož jsem si ji spletl s plynem, chudáka psa jsem přejel (za to ale může také on, protože neměl odrazku). Stačil jsem se ještě podívat do zpětného zrcátka, jak leží rozplácnutý na silnici, ale k mému velkému údivu se pes otřepal a běžel dál. A tak jsem kázal o zmrtvýchvstání. Moji velikou radost nepokazil ani článek, který vyšel brzy poté v místním plátku, nesoucí název „Zlý farář přejel hodného psa“.

Svá kázání, tedy ta, která se mi přes všechny uvedené těžkosti podaří připravit, ukládám jedno po druhém do speciálního pořadače, který mám na faře schovaný na tajném místě. Ve chvílích únavy, nostalgie či jen tak docela náhodou pořadač vezmu, posadím se a některá kázání si přečtu. Pak pro změnu vstanu – i tehdy, když jsem hodně unavený – a nehybně nějakou chvíli stojím. Držím minutu ticha za jejich posluchače.

Z knihy P. Barhoně „Zlý farář přejel hodného psa“ (otištěno se svolením nakladatelství Triton)

Novinky z Karmelitánského nakladatelství

Karmelitánský kalendář 2007

Více než tři čtvrtiny obsahu tvoří autorské články, jinde dosud nepublikované. Do kalendáře přispěli mimo jiné Lada Arnautová, Kateřina Lachmanová, Petra Procházková, Marie Svatošová, Max Kašparů, Vojtěch Kodet, Jaro Křivohlavý, Aleš Palán, Miloš Vlk a další. Výtvarný doprovod zajistili akademická malířka Zdeňka Krejčová a fotograf Jindřich Štreit. Řada nových rubrik: přátelé Boží, rozhovor, výlet, testy, křížovky, schematismus církve. Vychází ve spolupráci s Českou katolickou charitou.

Na minutu s Antonymem Surožským – Tvůrčí modlitba

Metropolita Antonym patří k nejlepším současným autorům písní o modlitbě. Poznal velice dobře bohatství východní i západní křesťanské tradice. Jako zkušený duchovní rádce byl důvěrně obeznámen s četnými překážkami, jež se lidem staví do cesty v jejich živém vztahu k Bohu. Dokázal o nich napsat pronikavým a zároveň citlivým způsobem i v této malé knížce.

Tvůrčí modlitba je sbírkou krátkých úvah na každý den: o potřebě ticha a usebrání, o umění radovat se v Boží

přítomnosti, o modlitbě jako hlavní opoře našeho duchovního života.

O Panně Marii s Ch.O'Donnellem

Kniha irského karmelitána a profesora spirituality je stručným úvodem do učení církve o Panně Marii. Autor seznamuje čtenáře se základními prvky mariánské úcty, včetně jejich historického pozadí. Zmiňuje se o mariánských modlitbách, i o vztahu protestantských a východních církví k Marii.

Knihy je možno zakoupit v prodejnách křesťanské literatury v Liberci a Litoměřicích.



Proglas je možné v litoměřické diecézi naladit na frekvenci 97,9 FM z Ještědu. Vysílání

rádía můžete najít také v nabídce kabelových společností po celém území naší vlasti, naladit prostřednictvím internetu nebo skrze satelit.

S posledním srpnovým týdnem začneme v rámci *čtení na pokračování* otevírat ve vysílání Proglasu knihu Františka Křeliny Amarú, syn hadí. S misionáři do Jižní Ameriky můžete putovat díky nastudování Igora Dostálka. Uvádíme od pondělí 28. srpna vždy od pondělí do pátku v 11.05 a ve 21.30.

V posledním srpnovém týdnu nabízí Proglas přehlídku měsíčníků Ondřeje Krajtla *Nahlížení*. Od 28. srpna do 31. srpna vždy po 22. hodině přemýšlíme o estetice svatého Augustina, o dědictví středověku a středověku dnes, o médiích a realitě a o tom, že umění není pouze sociálním faktem.

Na konci srpna, v úterý 29., čekejte v *Kafemlýnku* program zaměřený na hodnocení kvality zboží a přemýšlení o tom, vším vybavit děti na cestu do školy. Začátek v 9.30.

Jaké postavení mají ženy v Knize knih? To je otázka, kterou položí Rozita Mertová překladateli Nové bible kralické Alexandru Flekovi. Nalad'te si magazín TWR *Na sobotní frekvenci Proglasu* s podtitulem Gender v Bibli v sobotu 2. září v osm ráno.

Hudební týdeník *Slyšte, lidé!* přináší portréty nejruznějších interpretů, mapuje hudební žánry a nahlíží na svět hudby z nejruznějších úhlů. V sobotu 2. září v 19.15 (s reprízou v úterý 5. září v 16.55) uvádíme portrét svérázného písničkáře Jana Buriana - muže, který podporuje vlastní vypalování hudebních nosičů pod heslem „Kopírování zachraňuje hudbu“; věčného cestovatele, autora 2CD *Dívčí válka*, ve kterém mapuje ženský svět.

Po prázdninové přestávce se do vysílání vrací výkladový cyklus věnovaný *Katechismu katolické církve*. Vždy v neděli po půl jedenácté dopolední s reprízou ve čtvrtek krátce po půlnoci čekejte znovu setkání s olomouckými dominikány nad základními otázkami víry. V neděli 3. září otevřeme téma *Věřím ve vzkříšení těla*, v neděli 10. září pak *Věřím v život věčný*.

Jak budovat vztahy na pracovišti poradí v *Magazínu* ve středu 13. září sociální pedagožka Milena Mikulková. Od 9. hodiny a 30. minuty odpovídá také na dotazy posluchačů.

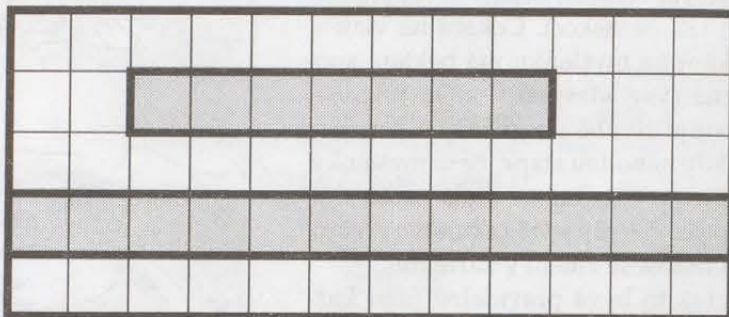
Když jsem slabý, právě tehdy jsem silný. Známy výrok apoštola Pavla stojí v záhlaví *Noční linky* v pondělí 18. září v hodině před půlnocí. Jak se může síla projevit ve slabosti, přemýšlejte společně s Lucíí Endlicherovou.

Diecézního organologa litoměřické diecéze Tomáše Horáka navštívíme s mikrofonem ve středu 27. září. Varhany v litoměřické diecézi představí po desáté večerní.

Křížovka

- | | |
|-----------------------|-----------------|
| 1 PRAŽSKÁ ČTVRŤ (ZOO) | 7 TÝKÁ SE ZUBŮ |
| 2 MATKA IZÁKOVA | 8 PATŘÍCÍ ANNĚ |
| 3 ZMUŽILE | 9 LOKALITA |
| 4 OMLÁCENÍ | 10 PAŘEZ |
| 5 NÁBOJ | 11 ŠIMON - PETR |
| 6 OČNÍ LÉKAŘI (expr) | 12 TRN |

NÁPOVĚDA: DENTO



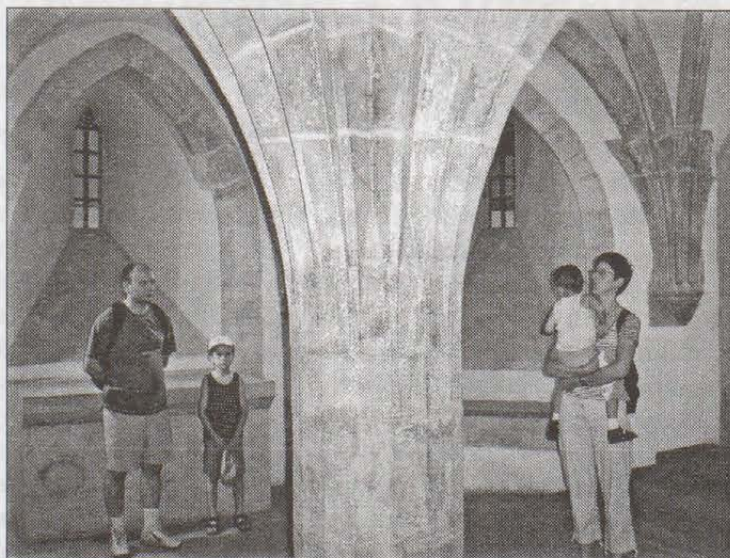
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

Test: česká církve

- 1. Které biskupství bylo založeno v Čechách jako první?**
A) litoměřické B) budějovické C) pražské D) litomyšlské
- 2. Kdo byl prvním biskupem české krve?**
A) Dětmar B) Jan Nepomuk Neumann C) Vojtěch D) Arnošt z Pardubic
- 3. Kdo byl prvním českým kardinálem?**
A) Jan Očko z Vlašimi B) Jan z Dražic C) Jan z Jenštejna D) Josef Beran
- 4. Svatá Anežka Přemyslovna byla vychovávána v klášteře naší diecéze. Který to byl?**
A) Osek B) Doksany C) Mnichovo Hradiště D) Kadaň
- 5. Které sídlo bylo centrem české části litoměřické diecéze za okupace?**
A) Mladá Boleslav B) Kovaň C) Louny D) Turnov

Fotohádanka:

Ve kterém kostele se starobylá gotická krypta nachází?



Mater Formosa (Sličná Matka)

Hejnice – Jizerské hory

Překrásnou kulisu baroknímu chrámu v Hejnicích tvoří roklemi rozbrázděný a žulovými skalisky ozdobený severní svah hory Ořešniku s masivním dřevěným křížem.



L e g e n d a
o vzniku poutního místa v Hejnicích vypráví o chudém sítáři a řešetáři z obce Lužec, který v okolí říčky Smědě hledal dřevo pro svou práci. Doma na něho čekala

těžce nemocná žena a dítě. Sítář si ještě před návratem ke svým blízkým sedl pod mohutnou lípu a usnul. Při tom se mu zdál krásný sen o tom, jak si andělé v koruně lípy šeptají, že právě toto místo se zalíbilo Bohu, a radí mu, aby na lípu zavěsil obrázek Matky Boží. Sítář po probuzení dal na radu andělů a skutečně na lípu pověsil sošku Panny Marie. Jeho těžce nemocná žena s dítětem se vzápětí zázrakem uzdravila. Zpráva o zázraku se rychle rozšířila po okolí a na místo začali proudit další lidé, prosící Boha o pomoc.

Počátky v 13. století

Aby se zde mohla sloužit mše pro poutníky, lípu pokáceli, na její pařez postavili madonku a nad ní roku 1211 postavili dřevěnou kapličku. Ani to pro množství poutníků nestačilo a roku 1252 byla postavena nová, kamenná kaple s gotickým klenutím. Toto požehnané poutní místo bylo ve velké úctě u frýdlantských pánů. V roce 1346 ustanovil míšeňský biskup pro poutní místo v Hejnicích kněze z blízké Raspenavy, který tam každodenně zpovídal a sloužil mši svatou za všechny přítomné poutníky a nemocné.

Zázračná soška zvaná Mater Formosa je dnes k vidění na hlavním oltáři uvnitř chrámu, zbytky starého pařezu po lípě se údajně nacházejí pod polním oltářem, umístěným na boku chrámové lodi. Velmi živo je v okolí chrámu zejména počátkem července, kdy se pravidelně koná slavná hejnická pouť. Odpradána sem míří poutníci z nedalekého Polska, Německa a Lužice.

V roce 1469 papež Pavel II. udělil všem zdejšími poutníkům sto dní odpustků, které míšeňský biskup Dětrich v roce 1474 prodloužil na 140 dní. Protože přicházelo stále více poutníků, kostelík se až do roku 1472 stále rozšiřoval. Na hlavním oltáři stála milostná soška Panny Marie v zasklené pozlacené skříňce. Kostel byl ke cti Panny Marie slavnostně vysvěcen 2. září 1498 míšeňským biskupem Janem ze Salhauzenu.

Po smrti Kryštofa Bibersteina připadlo panství císaři Ferdinandovi I., který Frýdlantsko prodal v roce 1558 protestantskému rodu Redernů za 40 000 zlatých. Ti ihned po svém příchodu podle tehdejší zásady *cuius regio eius religio* (koho vládá toho náboženství) změnili všechny kostely na svém panství na protestantské. Pouze mariánský poutní kostel v Hejnicích nemohl být kvůli četným poutím z okolních katolických panství změněn. Byl tedy uzavřen. Poutníci však nepřestávali do Hejnic putovat, prosili a modlili se venku před zavřenou branou kostela.

Novými majiteli Frýdlantska se stávají roku 1636 Gallasové pocházející z Tyrolska. Za jejich panování dosáhl věhlas poutního kostela svého vrcholu. Poutní slavnosti byly hojně navštěvované, na mariánské svátky se nezřídka sešlo i šest až sedm tisíc poutníků.

Největší rozkvět

Věřících neustále přibývalo, a proto hrabě se svou ženou povolal do Hejnic řádové bratry františkány, aby sloužili poutníkům po duchovní i hmotné



Bývalý refektář slouží i dnes poutníkům a hostům Mezinárodního centra duchovní obnovy



Červencová hejnická pouť

stránce. František Ferdinand Gallas se v zakládací listině ze dne 20. února 1691 zaručuje postavit a vydržovat klášter pro nejméně 12 řádových bratří.

Do Hejnic přišli 29. listopadu 1691 čtyři páteři františkáni. Hraběnka Emerenciána pokračovala s rozšiřováním areálu pro věřící, jichž stále přibývalo. Poslala na pražskou konsistoř písemnou žádost o výstavbu velkého barokního chrámu. Kostel se stavěl podle plánů slavného architekta Johana Bernarda Fischera z Erlachu.

Podle františkánské kroniky v letech 1699–1725 putovalo do Hejnic 1 381 176 poutníků se svými prosbami o přímluvu Panny Marie.

Nebezpečné pouť

Cesta do Hejnic tmavými jizerskými lesy byla značně náročná a nebezpečná a vyžadovala od poutníků značnou odvalu a víru. Poutníci byli často překvapeni divokou zvěří a nezřídka na ně při stezkách číhali lupiči a zloději. Překonávání překážek a nebezpečí však od nás Bůh očekává. Svými obětmi, odříkáním, modlitbami a upřímnou zpovědí se můžeme očistit od hříchů. Toto všechno patří ke smyslu poutní cesty symbolizující naši cestu do Božího království. Do Hejnic přichází stále více poutníků.

Hejnice dnes

Duchovním správcem kostela je R.D. doc. PhDr. Ing. Miloš Raban, ThD.

Mše svaté jsou o víkendech takto: sobota v 17.00 hod. a neděle v 9.00 hod.

sestaveno podle www.mcdo.cz (zde najdete další informace)

EZECHIEL – prorok extáze a velkolepých vizí

Prorok, jehož život a svědectví víry máme zachyceno v třetí knize „velkých proroků“, je mezi biblickými postavami osobou poněkud výstřední. Čteme-li však pozorně a seznámíme-li se zevrubněji s historickým pozadím prorokovy doby a konkrétní situace jeho národa, člověk postupně nahlíží na prorokovu neobyčejnost a výstřednost smířlivěji. Ezechiel má výjimečně bohatou obrazotvornost a je člověkem velice citlivým k dění kolem sebe. Jeho hluboká a vášnivá láska ke svému národu, k zemi, kterou Hospodin svému národu daroval, ke svatému městu Jeruzalému, ke kněžstvu, starším i prostým lidem svého lidu, jej činí předurčeným pro výrazné, osobně angažované a originální výpovědi o současné situaci své země a svého lidu. V trojím zamyšlení si opět přiblížíme jeho duchovní zkušenost a naléhavost jeho poselství. Ezechiel je velkým extatikem a vizionářem, používá nádherných obrazů a symbolů pro celistvou charakteristiku své doby a situace, sám se stává výmluvným a nekonvenčním znamením pro hlubší charakteristiku situace svého národa.

Extatická vize Božího trůnu na andělském voze

První prorokovou velkolepou vizí je vidění Hospodinova nebeského trůnu, obklopeného zvláštními nebeskými bytostmi. Moderní člověk se však bezděčně ptá, jaký význam má tak dopodrobna líčené vidění Boží slávy. Nebeské, těžko představitelné bytosti se čtyřmi tvářemi a čtyřmi křídly, vůz pod Hospodinovým trůnem, který se jakoby chaoticky pohybuje sem a tam na jakýchsi kulovitých kolech, která jsou bez otáčení schopna směřovat lehce do všech stran, vidění samotného Boha, který se podobá člověku a přesto je popisován pouze jako plamen a duha. Po zevrubnějším a pozornějším přečtení statě se zdá, že prorok sám byl ve své vizi ovlivněn konkrétní situací v babylónském vyhnanství, kde se nalézal. Musel zde být svědkem velkolepých slavností k počtce pohanského božstva Marduka, který se z hlediska Babylóňanů stal nejmocnějším bohem celého nebeského panteónu. Samozřejmě, že izraelský Hospodin byl Babylóňany též považován za podřízeného

jejich národnímu bohu. To se především demonstrovalo ve velkolepých liturgických procesích bohů (jejich soch) do babylónského chrámu Esagila, sídla vítězného boha Marduka. Božstva poražených a podřízených národů byla přivázena na vozech, na jejichž



korbě byly trůny, obvykle podpírané symbolickými bytostmi zobrazujícími strážné duchy. Pravděpodobně z tohoto mocného vizuálního vjemu se prorok inspiruje pro zdůraznění naprosté nadřazenosti Hospodina nade všemi ostatními pohanskými božstvy. Vize je tedy v tomto smyslu polemikou proti veškeré okázalosti a bombastické propagandě pohanského náboženství. Hospodin v tomto vidění proroka pověřuje k hlásání Božího soudu, jenž se odvíjí od konkrétní každodenní společenské morálky, ne od bohatých liturgických slavností. Výpovědi této vize tedy není ohromit posluchače či čtenáře, ale spíše jej pohnout k věrnosti Božím zákonům v každodenním životě uprostřed silnější nepřátelské politické i duchovní mocnosti.

Vize odchodu Hospodinovy slávy z jeruzalémského chrámu

Opakovaným slovním obratem „Spočinula na mně Hospodinova ruka“, na rozdíl od „stalo se ke mně Hospi-

dinovo slovo“, uvádí prorok extaticky zážitek setkání se svým Bohem. Hospodinova ruka jej přenáší do vzdáleného Jeruzaléma. Prorok Jeruzalém zanicně miluje a je s Jeruzalémem duchovně spojen i v dalekém vyhnanství. Ve své vizi však Hospodin proroku ukazuje nevěrnost a modloslužbu jeruzalémského lidu i jeho vůdců. Jeruzalémští předáci i chrámoví kněží se bezostyšně klaní pohanským božstvům, přičemž v prorokově „pohoršlivé“ dikci přímo Hospodinu nastavují své pozadí. Klaní se totiž vycházejícímu slunci, přičemž se uklání zády k Hospodinovu obětnímu oltáři. Hospodin tuto ponižující urážku trestá opuštěním nejen svého sídla v jeruzalémském chrámě, ale i celého izraelského území a národa. Se zraněností své žárlivé lásky k vyvolenému národu odchází rozhněván ze svého domova. To má za následek odnětí ochrany před kořistnickým násilím okolních mocnějších národů. Jeruzalém, a s ním celé Judsko, je tímto Božím odchodem vydán bezohlednému plnění.

Nezničitelná naděje – „nový Jeruzalém a nový Izrael“

Na Ezechielovi opět „spočine ruka Hospodinova“. Je zase přenesen Božím duchem do jiné skutečnosti. Stává se svědkem obnovy zničeného Svatého města, v krásných obrazech popisuje jakousi vizi Božího království, nebeského ráje. Přesné rozměry Nového Jeruzaléma symbolizují blahodárný řád nebeského příbytku vyvolených, drahé kameny a kovy, z nichž je „Nový Jeruzalém“ vystaven zase naznačují bohatství, slávu a vznešenost budoucího světa, připraveného pro Hospodinovy věrné.

Co z toho vyplývá pro nás, moderní lidi, moderně myslící, žijící o dva a půl tisíce let později ve značně odlišných podmínkách? Snad alespoň některé impulzy: Vnímám Boží velkolepou nadřazenost, vládu a slávu v našem dnešním technickém světě? Dokáží odhalovat v národní i světové politice Boží působení? Jsem přes všechna zklamání z moderní vypočítavosti a ziskuchtivosti člověkem nadpřirozené naděje ve svět nesený vírou, nadějí a láskou?